



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

navrhovatele: **D. Š.**

zastoupený JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
odpůrci:

obec **Opatovice nad Labem**

sídlem Pardubická 160, 533 45 Opatovice nad Labem

zastoupená Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, advokátem sídlem
Teplého 2786, 530 02 Pardubice

**v návrhu na zrušení části Územního plánu města Opatovice nad Labem č. UZ/01/2018
ze dne 21. 2. 2018**

takto:

I. Návrh se zamítá.

- II. Navrhovatel je povinen nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 8.228 Kč k rukám advokáta Mgr. et Mgr. Michala Boušky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel byl usnesením zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2020, č.j. 52 A 47/2020 – 33, vyzván, aby ve lhůtě do 3 týdnů od doručení citovaného usnesení odstranil vady svého podání, vedeného u zdejšího soudu pod č.j. 52 A 47/2020 – 1, kterým se navrhovatel domáhal soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. 4. 2020, č. j. KrÚ–29464/5/2020/OMSŘI/Dr, kterým bylo zamítnuto odvolání navrhovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 4. 12. 2019, sp. zn. SÚ 99887/2019/Mal, č. j. MmP 125750/2019, kterým dle § 94p odst. 2 zákona š. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále již jen jako „stavební zákon“) a § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen takto jako „správní řád“, nebo „s.ř.“), zamítnuta žádost navrhovatele o vydání společného povolení na stavbu „stavba pro rodinnou rekreaci (rekreační objekt) včetně přípojek technické infrastruktury a včetně zahradního domku, spojená s demolicí stávající stavby“ (dále také jako „stavební záměr“). V popsané žalobě žalobce mimo samotná rozhodnutí správních orgánů napadal také zákonnost územního plánu obce Opatovice nad Labem, jehož zákonnost může být přezkoumána pouze v řízení vedeném dle § 101a a násl. s.ř.s. Z tohoto důvodu byl navrhovatel vyzván, aby odstranil vadu svého podání a sdělil soudu, zda podává též návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a a násl. s.ř.s. Na tuto výzvu soudu navrhovatel reagoval podáním ze dne 17. 6. 2020, ve které specifikoval svůj návrh na zahájení řízení dle § 101a a násl. s.ř.s., který rozdělil v jádru do dvou návrhových oblastí, které odůvodnil následujícím způsobem.
2. V prvním návrhovém bodu navrhovatel především vytýká samotnému územnímu plánu města Opatovice nad Labem, vydaném 21. 2. 2018, že v sobě obsahuje regulativní prvky, které náleží regulačnímu plánu a nemohou tak být obsaženy v územním plánu. Byť od 1. 1. 2018 obsahuje platná právní úprava možnost, aby územní plán obsahoval prvky regulačního plánu, tak ale i za této situace nemůže územní plán obsahovat takovou míru konkrétnosti, jak je tomu v projednávaném případě. Navíc ze samotného rozhodnutí zastupitelstva o schválení územního plánu ani z územního plánu nevyplývá, že byl vydán územní plán s prvky regulačního plánu. Je patrné, že k zadání územního plánu došlo nejpozději v roce 2012, tudíž ani nemohl být územní plán s prvky regulačního plánu zadán k vypracování. K tomu navrhovatel dále odkazuje na přílohu č. 11 čl. I odst. 2 písm. b) stavebního zákona, dle regulační plán obsahuje podmínky pro umístění a prostorové řešení staveb, včetně půdorysné velikosti, podlažnosti, objemu a tvaru staveb. Odpůrce navíc definici „zahrádkářské chaty“ vpracoval do textové části odůvodnění územního plánu, která může, na rozdíl od výrokové části, sloužit pouze jako interpretační vodítko. Nelze nicméně opomenout, že správní orgány zde k definici pojmu „zahrádkářská chata“ přítomné v textové části odůvodnění přihlížely v konečném důsledku způsobem, jakoby se jednalo o závaznou textovou část („výrokovou část“) územního plánu, přestože

definice/vymezení pojmů včetně pojmu „zahrádkářská chata“ byly přítomny toliko v textové části odůvodnění. Z tohoto důvodu pak nelze vyloučit, že definice pojmu „zahrádkářská chata“ na str. 263 textové části odůvodnění územního plánu je materiálně závazná, přestože je (nesprávně) obsažena v textové části odůvodnění. Pokud by soud dospěl k závěru, že závazná je, je pro úspěch žalobce v řízení o žalobě vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 52 A 47/2020, nutným předpokladem zrušení této části územního plánu. Ke své argumentaci odkazuje navrhovatel na rozhodnutí NSS ze dne 4. 8. 2017, č. j. 4 As 92/2017-37, publikovaného též ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3627/2017, a dále na také na judikaturu zveřejněnou ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3627/2017 Sb. NSS. Navrhovatel na základě výše uvedené argumentace navrhnul zrušení definice (resp., slovy územního plánu, vymezení) pojmu „zahrádkářská chata“ na str. 263 textové části odůvodnění územního plánu (tato definice je přítomna v bodě „vymezení pojmů pro účely územního plánu – pro stanovení podmínek pro využití ploch“ v kapitole i.4 na str. 262-264 textové části odůvodnění). V souvislosti s tímto návrhem navrhovatel z opatrnosti navrhnul také zrušení definic přítomných tamtéž (tzn. v bodě „vymezení pojmů pro účely územního plánu – pro stanovení podmínek pro využití ploch“ v kapitole i.4 na str. 262-264 textové části), když jsou obdobným způsobem a za analogického užití argumentace navrhovatele uvedené v bodě 1. výše nepřipustně konkrétní (když stanovují zcela konkrétní parametry stavby): „účelové stavby pro uskladnění výpěstků“, „rekreační domek (chata)“ a „drobná stavba“, jelikož by mohlo dojít k obejití případného zrušujícího rozhodnutí soudu skrze redefinici zahrádkářské chaty skrze výše cit. definice.

3. V druhém návrhovém bodu se navrhovatel domáhal přezkumu územního plánu z hlediska proporcionality ve vztahu k zásahu do jeho vlastnického práva, tedy zda nebylo vůči navrhovateli postupováno ze strany pořizovatele nebo obce při pořizování a schválení dotčeného územního plánu zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které mají být prostřednictvím ÚP naplněny, jsou legitimní a zákonné, a zda se v případě omezení vlastnických práv jedná o omezení v nezbytně nutné míře, vedoucí ještě k zamýšlenému cíli a je činěno nejšetrnějším možným způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). K tomu navrhovatel odkázal na skutečnost, že co do velikosti pozemků v jeho vlastnictví (tj. pozemku p. č. X o výměře 1441 m² a p. č. st. X o výměře 49 m²) se stavbou fakticky mající charakter chaty, která svými parametry vybočuje z parametrů zahrádkářské chaty ve smyslu definice pojmu, má tato definice pojmu pro navrhovatele fakticky shodné účinky jako stavební uzávěra. Navíc před vydáním napadeného územního plánu byla dotčená oblast zařazena do „Zóny výroby, služeb, řemesel, skladů a ploch technického vybavení“, která při splnění podmínek ve vztahu k záplavovému území umožňovala zastavění pozemků stavbami daleko větších rozměrů. Dle názoru navrhovatele nemůže k takové omezení vlastnického práva dojít odkazem na záplavové území, jak se uvádí na str. 266 textové části odůvodnění územního plánu. Záplavové území zde existovalo již před vydáním omezujícího územního plánu, navíc navrhovatel souhlasnými závaznými stanovisky dotčených orgánů již v řízení před správními orgány dle svého přesvědčení bezpečně prokázal, že záměr není v rozporu s vodním zákonem (č. 254/2001 Sb.) ani s jinými právními předpisy, a zároveň prokázal, že nezasahuje do práv jiných subjektů -účastníků řízení, a to mimo jiné ani do práva obce Opatovice nad Labem na samosprávu. Navrhovatel je toho názoru, že nelze přijmout ani argument odpůrce, že: *„nejedná se o masivní rozsáhlé lokality zahrádek, tak jak jsme zvyklí je*

vnímat např. na okrajích větších sídel, ale charakterem a způsobem využití jsou si tyto formy rekreace velice blízké“ (str. 266 textové části odůvodnění). Dotčené území není rázu zahrádkářské kolonie, pozemky jsou zde diametrálně větší, než bývá, oblast není pod správou zahrádkářského sdružení, neexistuje zde společná infrastruktura či jiné zázemí a ani zahrádkářský řád. Zároveň nelze pozemky navrhovatele o celkové výměře téměř 1500 m² označovat zahrádkou, na které by měla být přípustná pouze zahrádkářská chata ve smyslu v územním plánu uvedené definice pojmu, kde její parametrické určení je poplatné obvyklé výměře zahrádek v zahrádkových osadách. Navrhovatel je toho názoru, že pokud by podkladem pro zpracování zadání a následně územního plánu byly dle § 47 odst. 1 stavebního zákona řádně provedené doplňující průzkumy a rozborů založené na terénním průzkumu území a nikoliv pouhý soutisk funkčního využití, limitů využití území a záměrů rozvoje území převzatých z územně analytických podkladů (ÚAP) ORP Pardubice, který tvořil přílohu zadání, bylo by zřejmé, že zvolená regulace zahrádkářských chat nemůže z hlediska proporcionality obstát. Navrhovatel k tomu odkazuje také na rozpornost samotného územního plánu, kde na straně jedné je v rámci „charakteristiky hlavního využití (informativní text)“ stanoveno: „individuální rekreace osob spojená s pěstitelskou zahrádkářskou činností na pozemcích zpravidla se zahrádkářskými chatami“, hlavním využitím oblasti je „rekreace, zeleň“, nicméně v části uvedená charakteristika hlavního využití již není náležitě reflektována v nepřípustném využití, které zákazem „veškerých staveb a zařízení nesouvisejících s přípustným využitím“ jiné stavby pro individuální rekreaci vylučuje. Na základě všeho výše uvedeného navrhovatel navrhnul:

- a. zrušení definice (resp., slovy územního plánu, vymezení) pojmu „zahrádkářská chata“ na str. 263 textové části odůvodnění územního plánu (tato definice je přítomna v bodě „Vymezení pojmů pro účely územního plánu – pro stanovení podmínek pro využití ploch“ v kapitole i.4 Funkční regulace na str. 262-264 textové části odůvodnění);
 - b. zrušení těchto definic přítomných tamtéž (tzn. v bodě „vymezení pojmů pro účely územního plánu – pro stanovení podmínek pro využití ploch“ v kapitole i.4 na str. 262-264 textové části odůvodnění): „účelové stavby pro uskladnění výpěstků“, „rekreační domek (chata)“ a „drobná stavba“;
 - c. zrušení podmínek využití plochy „zahrádkové osady – RZ“, a to v rozsahu první odrážky v nepřípustném využití obsahující text „veškeré stavby a zařízení nesouvisející s přípustným využitím“ na str. 53 textové části územního plánu (tyto podmínky jsou uvedeny v kapitole f.1. Podmínky využití ploch s rozdílným způsobem využití (funkční regulace).
4. Odpůrce ve svém vyjádření se s návrhem neztotožnil a navrhl, aby soud návrh zamítl z důvodů, které ve vyjádření uvedl.
 5. Krajský soud přezkoumal v mezích návrhu opatření obecné povahy v řízení vedeném dle § 101a a násl. s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým závěrům.
 6. Navrhovatel je vlastníkem pozemků p. č. X o výměře 1441 m² (druh pozemku zahrada) a p. č. st. X o výměře 49 m² (druh pozemku zastavěná plocha a nádvoří), oboje v katastrálním území Opatovice nad Labem:

[obrázek anonymizován]

7. Pozemky navrhovatele jsou v Územním plánu obce Opatovice nad Labem, účinném od 13. 3. 2018 začleněny do zastavitelné plochy Z22, plocha s funkčním využitím Plocha rekreace – RZ – zahrádková osada.

[obrázek anonymizován]

8. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že dne 25. 9. 2019 podal navrhovatel u Magistrátu města Pardubic (dále také jen „správní orgán I. stupně“) žádost o vydání společného územního a stavebního rozhodnutí pro v úvodu zmíněný stavební záměr, který projektová dokumentace charakterizovala následovně: *„Rekreační objekt má jedno nadzemní podlaží se zastřešením. Půdorys je obdélníkový o maximálních rozměrech 14,5 x 1,5 m. Zastřešení objektu je řešeno sedlovou střechou o výšce k hřebení střechy + 5,463 m od +- 0,0. Záměr je umístěn ve vzdálenosti 9 m od severní hranice pozemku (stavební čára) a 5 m od západní hranice s pozemkem p.č. X k.ú. X. Stavební pozemek bude připojen novým sjezdem na přílehlou komunikaci; na pozemku jsou navržena dvě parkovací stání na zpevněné ploše. Zahradní domek pro skladování zahradního nářadí je navržen jako dřevostavba o rozměrech 6 x 4 m. Součástí je také bourání stávající přízemní zděné chaty o půdorysných rozměrech 6 cca 4,5 x 6,75 m s plochou střechou.“* Součástí podané žádosti bylo mj. také nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu – úřadu územního plánování hlavního architekta Magistrátu města Pardubic (dále jen jako „dotčený orgán“) ze dne 27. 8. 2019. Na základě předložených dokumentů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že stavební záměr není v souladu s územním plánem města Opatovice nad Labem a že záměr není v souladu ani z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, tudíž správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel včasné odvolání, ve kterém jako hlavní napadá závazné stanovisko dotčeného orgánu. Z tohoto důvodu si Krajský úřad Pardubického kraje (dále také jako „správní orgán II. stupně“) při svém rozhodování vyžádal posouzení stanoviska dotčeného orgánu, které zpracoval odbor rozvoje, oddělení územního plánování Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen jako „nadřízený orgán dotčeného orgánu“), jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Nadřízený dotčeného orgánu závazné stanovisko interním sdělením ze dne 3. 3. 2020 potvrdil, poskytl vyjádření k odvolacím námitkám navrhovatele, na základě čehož vydal správní orgán II. stupně zamítavé rozhodnutí, které navrhovatel napadl u zdejšího soudu

žalobou dle § 65 a násl. s.ř.s., v rámci které byl po výzvě soudu podán též návrh na přezkum dotčeného územního plánu dle § 101a a násl. s.ř.s., jak již soud uvedl a popsal výše.

9. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72), tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 -50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

10. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
12. Nyní již k samotnému přezkumu.
13. Na prvním místě se krajský soud zabýval včasností podaného návrhu na přezkum opatření obecné povahy, když dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2018 je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem (§101a odst. 1 s.ř.s.), přičemž návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí (§ 101b odst. 1 s.ř.s.). Navrhovatel podal svůj návrh dne 17. 7. 2020, který směřuje proti Územnímu plánu obce Opatovice nad Labem, který vešel v účinnost dne 13. 3. 2018. Byť se na první pohled může návrh navrhovatele jevit jako zjevně opožděný, je nutno na návrh podaný dle § 101a odst. 1 věty druhé nahlížet jako na návrh k zahájení tzv. incidenčního přezkumu, u kterého je lhůta k podání takového návrhu korigován již také aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které lze za všechny citovat právní větu vzešlou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, čj. 8 As 63/2019-40: *„Návrh na zrušení opatření obecné povahy podaný společně se žalobou podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. Institut prominutí lhůty chrání účastníky řízení v případě zmeškání lhůty pro uplatnění určitého podání (návrhu) z omluvitelných důvodů a představuje specifický institut procesního práva, jehož smysl je zcela odlišný od samotného určení lhůty k podání návrhu. Lhůtu jednoho roku v posledně citovaném ustanovení proto nelze „promeškat“, a tedy ani „prominout“. V případě „incidenční“ kontroly se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. vůbec neužije.“*
14. Ve světle citované judikatury tak nelze jinak, než návrh žalobce označit za včasný a přistoupit tak k samotnému přezkumu opatření obecné povahy.
15. Než přistoupí krajský soud k řešení otázky, zda regulativ stanovený pro pozemky ve vlastnictví navrhovatele je proporcionální ve vztahu k omezení vlastnického práva navrhovatele, je zapotřebí se vypořádat s návrhovým bodem, dle kterého územní plán ani

takový regulativ obsahovat nemůže, když ten může obsahovat pouze regulační plán. S tímto tvrzením navrhovatele se však krajský soud neztotožnil.

16. Dle § 43 odst. 1 stavebního zákona „[ú]zemní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání (dále jen "urbanistická koncepce"), uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen "plocha přestavby"), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.“
17. K tomu dále dle § 43 odst. 3 stavebního zákona „[ú]zemní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím, pokud zastupitelstvo obce v rozhodnutí o pořízení nebo v zadání územního plánu nestanoví, že bude pořízen územní plán nebo jeho vymezená část s prvky regulačního plánu; tato skutečnost musí být v rozhodnutí zastupitelstva výslovně uvedena.“
18. Podrobnější náležitosti územního plánu následně stanovuje vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti (dále jen jako „stavební vyhláška“), konkrétně její příloha č. 7, která mimo jiné stanoví ve svém čl. 1 odst. 1 písm. f), že textová část územního plánu obsahuje „stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením převažujícího účelu využití (hlavní využití), pokud je možné jej stanovit, přípustného využití, nepřípustného využití (včetně stanovení, ve kterých plochách je vyloučeno umístování staveb, zařízení a jiných opatření pro účely uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona), popřípadě stanovení podmíněně přípustného využití těchto ploch a stanovení podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (například výškové regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezení stavebních pozemků a intenzity jejich využití).“
19. Na tomto místě musí dát krajský soud navrhovateli za pravdu, že Územní plán obce Opatovice nad Labem, nebyl pořízen jako územní plán s prvky regulačního plánu dle § 43 odst. 3 stavebního zákona, tudíž pokud by odpůrce chtěl v území stanovit regulativy spadající svou povahou do regulačního plánu dle přílohy č. 11 stavební vyhlášky, musel by k tomu pořídit regulační plán a nezakomponovávat takové regulativy do územního plánu. Odpůrce ve svém územním plánu označil pozemky navrhovatele jako plochu zahrádkové osady RZ – jejichž přípustné využití hlavní jsou dle textové části územního plánu drobné okrasné a užitkové pěstitelské plochy a stavby pro individuální rekreaci – zahrádkářské chaty liniové a plošné sadovnické porosty. Odpůrce následně v odůvodnění textové části územního plánu vyložil, že zahrádkářskou chatou je myšlena jednoduchá stavba v souladu s § 79, odst. 2, písm. o) Stavebního zákona a v souladu s vyhláškou ministerstva financí č. 3/2008 Sb. v platném znění, tzn. oceňovací vyhláška: „zahrádkářská chata s obestavěným prostorem nejvýše 110m³ a zastavěnou plochou nejvýše 25m², včetně verand, vstupů a podsklepených teras, může být podsklepená a mít nejvýše jedno nadzemní podlaží a podkroví“. Navrhovatel k této „systematizaci“ vytkl odpůrci, že takovýto výklad měl být obsažen již

v samotné textové části, která je závazná, a ne až v odůvodnění textové části, která slouží pouze jako interpretační pomůcka. Krajský soud však takový názor nezastává a hodnotí takovou „systematizaci“ za zákonnou, přehlednou a nemající vliv na závaznost celého regulativu. Odpůrce stanovil regulativ přípustného využití hlavního správně v textové části, ve které stanovil možnost zřízení zahrádkářské chaty, přičemž výklad tohoto závazného regulativu obsáhl do odůvodnění textové části, která, jak správně podotkl navrhovatel, slouží jako interpretační vodítko. Krajský soud neshledává důvod, z jakého by definice zahrádkářské chaty neměla být závazná, tudíž krajský soud posoudil celý regulativ možnosti zřízení zahrádkářské chaty s obestavěným prostorem nejvýše 110m³ a zastavěnou plochou nejvýše 25m², včetně verand, vstupů a podsklepených teras jako závazný.

20. Na základě této myšlenky je navrhovatel ve svém podání toho názoru, že výše pospaný závazný regulativ stanovený územním plánem, konkrétně že vymezení pojmu zahrádkářská chata v odůvodnění textové části územního plánu, který určuje maximální podlažnost takové stavby na pozemcích navrhovatele na 25 m², nelze podřadit pod náležitosti dle přílohy č. 7 stavební vyhlášky (viz výše), ale je nutné tuto náležitost podřadit pod náležitosti regulačního plánu dle přílohy č. 11 stavební vyhlášky. Tento názor však ve světle ustálené judikatury správních soudů nemůže obstát.
21. Nejvyšší správní soud již v minulosti řešil obdobné případy, kdy bylo nutné postavit na jisto, které náležitosti stále spadají do územního plánu, a které již svou podrobností spadají do regulačního plánu. Jedním z výsledků tohoto rozhodování Nejvyššího správního soudu je právní věta vzniklá dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2017, čj. 4 As 92/2017-37: *„Regulativ územního plánu požadující v určité ploše přizpůsobení navrhovaných staveb svým objemem, hmotovým řešením, tvarem a podlažností, převládajícím typem zastřešení převládajícímu charakteru stávající okolní zástavby představuje stanovení podmínky prostorového uspořádání, konkrétně úpravu charakteru a struktury zástavby [§ 43 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 ve spojení s čl. I odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 458/2012 Sb.], a není podrobností náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím dle § 43 odst. 3 věty druhé stavebního zákona z roku 2006 ve znění zákona č. 350/2012 Sb.“* – (zvýrazněno a podtrženo krajským soudem).
22. Ve světle výše zmíněné judikatury, tak nelze jinak než hodnotit požadavek maximální zastavěné plochy 25 m² za stanovení podmínky prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu (například výškové regulace zástavby, charakteru a struktury zástavby, stanovení rozmezí výměry pro vymezení stavebních pozemků a intenzity jejich využití), který svou povahou spadá do náležitostí územního plánu dle čl. I., odst. 1, přílohy č. 7 stavební vyhlášky, čímž není porušeno ustanovení § 43 odst. 3 stavebního zákona. Odpůrce při vydání územního plánu postupoval v zákonných mantinelech a napadený regulativ zakomponoval do územního plánu zcela v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů. Z pohledu krajského soudu se „[j]edná v podstatě o obecné pravidlo, tradičně obsažené v územních plánech, podle něhož stavby nově umísťované v (typicky již zastavěném stabilizovaném) území musí respektovat převažující charakter okolní zástavby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 63/2009-139), popř. stanovující různé omezující regulativy, které tento převažující charakter zástavby chrání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, čj. 6 As 39/2016-66).“

(shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2017, čj. 4 As 92/2017-37). Krajský soud na základě uvedené argumentace hodnotil tento návrhový bod jako nedůvodný.

23. Navrhovatel dále ve svém návrhu „výslovně žádá, aby byl přezkum proveden také z hlediska proporcionality, a to ve vztahu k zásahu do jeho vlastnického práva.“ K tomu krajský soud uvádí následující.
24. Princip proporcionality, jako jeden z nástrojů právního státu, znamená, že státní orgány mají při své činnosti činit pouze nezbytné kroky a tím omezit zasahování do právní sféry ostatních. Při tom je nezbytné, aby míra takového zásahu nebyla nepřiměřená účelu zásahu. Princip proporcionality je zakotven jako obecný princip i ve správním řádu, konkrétně v § 2 odst. 3, kde je jasně uvedeno: *Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.* K dodržování principu proporcionality používají správní orgány, a též i soudy, tzv. test proporcionality, který je využíván v situaci, kdy se střetnou dvě nebo více práv mezi sebou a dojde tak k jejich kolizi. Ve zde projednávaném případě došlo regulativem územního plánu k omezení vlastnického práva navrhovatele z důvodu veřejného zájmu. Kolize veřejného zájmu a základního lidského práva (právo vlastnit majetek), je jednou z nejčastějších kolizí při územním plánování, a jako taková musí být podrobena testu proporcionality, při kterém je zkoumána mj. subsidiarita a přiměřenost zásahu. K testu proporcionality lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 6 Ao 3/2009 – 76: „Z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že v případě, kdy je územním plánem zasaženo do vlastnického práva osob, je třeba zkoumat, zda byly odpůrcem v daném případě dodrženy zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Ty budou podle rozšířeného senátu dodrženy, pokud (kumulative):
 - a) zásah má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod,
 - b) zásah je činěn v nezbytně nutné míře,
 - c) zásah je činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli,
 - d) zásah je činěn nediskriminačním způsobem a
 - e) zásah je činěn s vyloučením libovůle.“
25. Výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu vycházel ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, ve kterém byl mj. v bodě [47] uveden závěr, že „územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jenž je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v

nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“

26. Dále podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, v procesu územního plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“.
27. K tomu lze také citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 - 40, ve kterém soud uvedl, že „Ve skutečnosti tedy vždy jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky.“
28. Při shrnutí výše uvedené judikatury správních soudů tak dopějeme k závěru, že při přezkumu územního plánu obce „není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“
29. Krajský soud ve světle ustálené judikatury správních soudů podrobil napadené části územního plánu testu proporcionality, v rámci kterého se ve třech krocích zkoumá vhodnost, potřebnost a přiměřenost regulativu územního plánu (k tomu viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, čj. 43 A 49/2019 – 77), přičemž porušení principu proporcionality zásahu do práv navrhovatele krajský soud neshledal.

30. Jak vyplývá z odůvodnění textové části napadeného územního plánu, o změnu možnosti využití dotčených pozemků se domáhala také předchozí majitelka dotčených pozemků, pí. Š., která se aktivně zapojila do procesu územního plánování a vznášela námitky k návrhu budoucího územního plánu. Odpůrce však námitky p. Š. zamítl, přičemž ve svém odůvodnění objasnil, z jakého důvodu začlenil pozemky p. Š. (nyní pozemky navrhovatele) do plochy RZ – plochy zahrádkářských osad s omezeními, které již krajský soud popsál výše. Odpůrce ve svém odůvodnění konstatoval, že: „Pozemky p.č. X a p.č.st. X v k.ú. X včetně pozemků p.č. X, X a X, leží v záplavovém území Q100 řeky Labe a mimo aktivní zónu záplavového území a také v území zvláštní povodně pod vodním dílem Rozkoš. Dle sdělení Povodí Labe, jako správce povodí zn. PVZ/15/4725/Ši/0 ze dne 23.2.2015 v rámci projektu „Tvorba map povodňového nebezpečí a povodňových rizik v oblasti povodí Horního a středního Labe a uceleného úseku dolního Labe“ byla koncem roku 2013 zpracována nová studie Labe, jež poskytuje aktuální informace o hloubkách a rozlivech v území. Mapa záplavového území zahrnuje záplavové čáry pro průtokové scénáře Q5, Q20, Q100 a dále také Q500, následně byl aktualizován také rozsah aktivní zóny záplavového území. Zpracovaný návrh byl v 2. polovině roku 2015 předložen vodoprávnímu úřadu k novému stanovení záplavového území a vymezení aktivní zóny záplavového území. Dle Povodí Labe je problematická lokalita Z21 (RZ - zahrádkové osady), kde jsou na ploše 2,56 ha navrženy objekty zahrádkářských chat. Celá lokalita bude zaplavena již při průtocích Q5 a podle dostupných podkladů jde o území s vysokým povodňovým ohrožením. Inundačním otvorem tělesa obchvatu bude za povodňových stavů procházet inundační proud, z tohoto důvodu by mělo území východně od původní trasy silnice I/37 zůstat nezastavěné, aby nemohlo dojít ke vzdouvání vody a následnému ohrožení stávající zástavby. Protipovodňové opatření formou terénní úpravy, jež negativně ovlivní odtokové poměry v zájmovém území, je proto nepřijatelné. Z těchto důvodů byla lokalita Z21 z návrhu ÚP vypuštěna. Povodí Labe sděluje, že změna funkčního využití z plochy rekreace - zahrádkové osady na pozemcích p.č. X, X, X a X na plochu přestavby „Bl - bydlení v rodinných domech příměstské“ je nevhodná. Celé dotčené území doporučuje ponechat jako území určené k rozlivům a s ohledem na kategorii povodňového ohrožení nepovolovat ani nerozšiřovat stávající zástavbu. Dne 29.12.2015 nabylo účinnosti opatření obecné povahy, které stanovilo „záplavové území (dále jen „ZÚ“) významného vodního toku Labe na území Pardubického kraje ř.km 935,713-986,988 a vymezilo „aktivní zónu záplavového území (dále jen „AZZÚ“) významného vodního toku Labe na území Pardubického kraje ř.km 935,713-986,988“. Nové vymezení ZÚ potvrdilo výše uvedené; tj. že pozemky p.č. X a p.č.st. X včetně pozemků p.č. X, X a X a dalších v k.ú. X, leží v záplavovém území Q100 řeky Labe a mimo aktivní zónu záplavového území. Vzhledem k této skutečnosti a na základě výsledků veřejného projednání byl návrh územního plánu opětovně přehodnocen s ohledem na vymezení rozvojových ploch východně od původní silnice I/37; z navržených ploch - plocha P14 byla změněna na plochu ZO, plocha Z21 byl zrušena, plocha Z20 byla změněna na plochu ZS – zeleň – soukromá a vyhrazená, Z22 s ohledem na její dlouhodobý veřejný zájem je ponechána a plocha Z26c (námitka uvádí nesprávnou značku Z26a) je navržena jako plocha DS3 dopravy v klidu. Zastavitelné plochy Z26b a Z27b určeny pro plochu DS2 na základě vypuštění původních zastavitelných ploch Z26a a Z27a (OK) ztratily svůj význam a proto byly také vypuštěny. Část plochy Z26b v délce plochy Z26c (DS3) byla ponechána. V předmětném území východně od původní silnice I/37 zůstaly pouze rozvojové plochy umožňující výstavbu nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury. (...) Namítající uvádí, že je lokalita součástí širšího

urbanizovaného území mezi původní a novou trasou silnice I/37, které slouží pro bydlení v rodinných domech a k rekreaci spojenou se zahrádkářskou činností. Funkce bydlení a rekreace je v území mezi původní a novou trasou silnice I/37 zastoupena, ovšem jenom minimálně; jedná se o stabilizované plochy, které jsou novým ÚP respektovány; podstatnou část tohoto území tvoří stabilizované plochy zemědělsky obhospodařované půdy NZ a plochy přírodní krajinné zeleně NP. Zastavitelná plocha Z21 je z důvodu limitu záplavového území (sdělení Povodí Labe, jako správce povodí zn. PVZ/15/4725/Ši/0 ze dne 23.2.2015) z nového ÚP vypuštěna. S ohledem na trvalé rodinné bydlení a rekreaci v tomto území není problémem ochrana krajinného rázu, ale výše uvedené limity. Způsob využití sousední plochy TI a nově vymezené zastavitelné plochy Z22 ve vztahu k trvalému bydlení je popsán v předešlém odstavci – spojení těchto funkcí dle návrhu ÚP není možné.“

31. Krajský soud hodnotí toto odůvodnění odpůrce v textové části územního plánu jako přezkoumatelné a racionální, obsahující závěry, které odůvodňují vhodnost, potřebnost a přiměřenost stanoveného regulativu. Jako hlavní důvod prokazující vhodnost a potřebnost napadeného regulativu lze bez pochyby označit ochranu vlastníků pozemků v dotčené lokalitě a přilehlém okolí, tedy i ochranu samotného navrhovatele. Pozemky p.č. X a p.č.st. X ve vlastnictví navrhovatele jsou dle spisového materiálu součástí oblasti mezi silnicí I/37 a zastavěnou částí obce sloužící bydlení, která je v záplavové oblasti a která bude zaplavena již při průtocích Q5 a podle dostupných podkladů jde o území s vysokým povodňovým ohrožením, a to mj. z důvodu, že inundačním otvorem tělesa obchvatu bude za povodňových stavů procházet inundační proud, což by při další zástavbě v dotčeném území mohlo vést ke stoupání vody a následnému ohrožení stávající zástavby. Tyto závěry ohledně povodňové situace v území navrhovatel nespороval žádnými konkrétními tvrzeními, ani nenavrhl žádný důkaz k prokázání opačného závěru. Krajský soud tak vnímá shodně s odpůrcem za vhodné a potřebné upravit dostatečným způsobem budoucí rozvoj v oblasti tím způsobem, aby nedocházelo k poškozování majetku jak majitelů přilehlých pozemků, tak majetku samotného navrhovatele.
32. Napadený regulativ také nelze vnímat v porovnání s důvody vedoucí ke stanovení takového regulativu za nepřiměřený. Nelze zapomínat, že územní plán v aktuální podobě pouze odráží faktický stav, jaký zde byl před vydáním aktuálního územního plánu. Aktuálním územním plánem tedy nebyly změněny poměry v území. Krajský soud vnímá jako zcela přiměřené zachovat ráz území a jeho využití, které zde bylo před vydáním aktuálního územního plánu, což v reálu slouží k ochraně všech vlastníku nemovitostí v dané lokalitě. Stavební záměr, tak jak je specifikován v projektové dokumentaci, odpovídá standardnímu rodinnému domu s příslušenstvím. Nelze upřednostnit touhu žalobce vystavět v území objekt pro rodinné bydlení na úkor ochrany majetku ostatních vlastníků a na úkor zhoršení povodňové situace v území. Tvrzení žalobce o tom, že stavba by sloužila pouze k rodinné rekreaci a k obhospodařování velké zahrady, hodnotí krajský soud pouze jako ryze účelový, když nejen ze samotné projektové dokumentace je zřejmé, že stavba odpovídá rozlehlé stavbě pro rodinné bydlení, ale také již předchůdkyně žalobce, p. Š., avizovala dlouhodobě snahu řešit na pozemcích bytové potřeby své rodiny (viz námitka k návrhu platného územního plánu). K tomu také navrhovatel nesmí zapomínat, že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití (srov. např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008- 42, ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008 – 151, ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 Ao 1/2007-94, či ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012-27). To ostatně opakovaně konstatoval i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 3108/09, a usnesení ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3548/17). V posledně zmiňovaném usnesení ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3548/17, Ústavní soud konkrétně uvedl: „*Jinými slovy - na určitou podobu územního plánu či zařazení pozemku do určitého způsobu využití není právní nárok, stejně jako se nelze dovolávat ochrany dobré víry či legitimního očekávání ve vztahu k určité podobě územního plánu, neboť ten se s ohledem na potřebu úpravy poměrů v území neustále vyvíjí.*“ Nikdo nemůže též očekávat, že způsob využití území jednou stanovený územním plánem vydrží na věčné časy (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 6As 211/2018 – 35, bod 33).

33. Na základě těchto závěrů lze návrhový bod týkající se proporcionality zásahu do práv navrhovatele považovat za nedůvodný.
34. Jelikož krajský soud neshledal ani jeden z návrhových bodů důvodným, musel návrh pro bezdůvodnost zamítnout (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).
35. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný byl odpůrce a navrhovatel nikoli. Úspěšný odpůrce, u kterého soud shledává podmínky pro výjimečné přiznání náhrady nákladů správnímu orgánu splněnými (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, nebo rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č.j. 7 As 181/2014-34, poslední odstavec), má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 2 x 3.100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné vyjádření) podle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby. K tomu přistupuje DPH ve výši 21 % z odměny a náhrad advokáta, neboť advokát je plátcem této daně. Přiznané náklady řízení ve výši 8.228 Kč navrhovatel uhradí k rukám zástupce odpůrce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 19. listopadu 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu